

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԱՍԿՆ ԵՆԶ ԿԸ ՄԵՌՆԵ...

Ամէն ինչ կը մեռնի: Լամբարն՝ որ կուսար լոյս,
Շիջած, իր տեղը հոն, կը ծըխայ տունին մէջ.

Ու այրող գայրոյքին բոցերէն

Զի մընար ուրիշ բան, բայց խանձող մը լսկ սեւ:

Սէրը, որ կը վառէր միշտ աստղի մը հանգոյն,

Ա՛յ մոխիր է միայն սիրին մէջ՝

Ու քու մռայլ աղէտքդ կը հանչնայ,

Ո՛վ վիշտին դէմքը դուն:

Ծիծառն, որ, իր քռիչքով փոյր ու խիստ,

Կը զացնէր նայուածքներն ապահար,

Կը բողոս, իրիկունն, երկինքը. սահմրոկած՝

Զրդիկին քեւերէն:

Ծաղկազարդ արահեսն, որ ծոցը կը մըսնէ
Մարգերուն գարնային,

Զըմեռը՝ չէ այլ ինչ, այլ խոչուտ անուանես,

Տիղմ, ցեխ, սուր կայծքաւեր:

Փողոցն հին խաներուն, ոյր մէջէն կը սանի

Կեղծամուած ըսուերը անցեալին,

Կը յանգի հոն այն կոյր անելին,

Զոր խրցեր է բեկտած իրերու կոյս մ'աղտոս:

Կը մեռնի, կը ջընջուի ամէն ինչ. տուներուն

Կըպղանքներն չունին նոյն բալլիւններն.

Բայց բոլոր այս մեռած բաներուն,

Կորսուած բաներուն, թռած գացած հաւերուն,

Լամբին՝ որ կը ծըբայ—սիրեն համբուն ի մոխիր—

Ու համբուն, ուսկից ա՛յ չ'անցնիր մարդ,

Գանգիւնին, որուն մէջ չի լըսուիր

Ա՛յ ձայնը հաւատացուած բառերուն,

Ամէնուն կը մընայ աղաւաղ եւ ինկած

Յիշատակն, որ գանձոն վեր կ'առնէ

Մոռացէն, ըսուերէն, դամբանէն,

Կ'ընէ գոլը կրակի մը հանգած:

Ու յաղթող՝ ըսպառիչ բաներուն,

Կ'երկարէ—մեր չափին համեմատ—

Յաւիտեան մ', իբրը քէ,

Պանն այն որ եղանք մենք:

(Միլանէն ժընեվ գնացին մէջ)

25 Դեկտ. 1929

Թրգմ. Թ. Ե. Գ.